

Oefening

Al een tijdje worstel ik met de inhoud van een katholiek gebed, dat mij in mijn jeugd is geleerd en dat deel uitmaakt van een reeks van zgn. oefeningen, ofwel standaardgebeden .

Zo was er een oefening van *geloof*, maar ook een van *hoop* en niet te vergeten een van *berouw*.

Deze laatste moest je altijd opzeggen bij de (wekelijkse) biecht.

Hoe weinig indruk deze oefeningen op mij hebben gemaakt en hoe waarschijnlijk ik het acht, dat ik ze indertijd wél kon opzeggen (je kreeg er tenslotte een cijfer voor), maar dan wel op de 'automatische piloot' (waarbij het kon voorkomen, dat je even een regeltje kwijt was en dus maar weer van voren af aan begon ...) bewijst het feit, dat ik van drie van deze oefeningen de tekst volledig kwijt ben.

Alleen de oefening van *liefde* kan ik nog smetteloos reciteren:

God van liefde, ik bemin U boven alles uit geheel mijn hart, omdat Gij oneindig goed en oneindig beminnelijk zijt. Uit liefde tot U bemin ik ook alle mensen als mijzelf. Heer, geef mij steeds meer liefde.

Deze tekst is kennelijk diep in mijn geheugen gegrift, waarschijnlijk doordat de woorden ervan toen al veel indruk op mij maakten.

Wat ik nou lastig vind is het feit, dat ik me heden ten dage, wanneer de oefening weer boven komt - uit God weet waar vandaan – me niet zo makkelijk kan losmaken van die traditionele tekst.

Terwijl er wél de behoefte toe bestaat.

Ondertussen ervaar ik het leven immers als één grote liefdesstroom.

Mijn adagium is dan ook niet voor niets 'Leven is liefde in actie'.

En dan begint het: *ik bemin U boven alles uit geheel mijn hart.*

Vraag 1: wie is die 'ik' waarnaar wordt verwezen?

Vraag 2: is mijn hart niet de woon- en verblijfplaats van de Liefde en dus onherroepelijk ook de plek waar God te vinden is?

Als ik God Liefde schenk vanuit mijn hart, is er dan wel sprake van een subject-object relatie.

'Schenken' veronderstelt immers 'ontvangen'. Maar als die twee nu samenvallen, hoe zit het dan?

Uit liefde tot U bemin ik ook alle mensen als mijzelf

Nu wordt het écht lastig.

Want... houd ik écht altijd onvoorwaardelijk van mezelf? En hoe krom kan zo'n zin zijn, als het leven zélf liefde is. Wat voor beweging moet er dan plaatsvinden, zowel naar mezelf, als naar anderen?

Dat ik het gebed in de loop van mijn leven zo vaak heb opgezegd, had, als ik daar nu over nadenk, te maken met de vurige wens, dat de inhoud van met name deze zin ooit eens waar zou zijn. Maar iedere keer weer was er de frustratie, omdat ik de ander niet altijd kon accepteren zoals hij/zij was en hem/haar in mijn beleving dus geen liefde kón geven.

Fnuikend was het zinnetje '*Uit liefde voor U*'.

Als het me immers weer niet was gelukt voelde ik me hierdoor tegenover God een mislukking.
Was ik er me toen maar bewust van geweest, dat God = Liefde alles omvat, dus ook de mislukkingen die vanuit mijn persoonlijk handelen voortkomen!

Heer, geef mij steeds meer liefde.

Als ik besta uit/in Liefde, die zichzelf genoeg is, hoe kan God mij dan (nog) meer Liefde schenken?

Als ik het gebed zó analyseer, blijft het voor mij toch – hoe paradoxaal ook - een prachtig gebed.

En ik begrijp ook best de essentie ervan.

Onbewust mogen al die woorden gewoon terugkeren in mijn herinnering, want wat zó vast zit, hoeft niet los.

En ondertussen probeer ik 'gewoon' een andere versie, wetende dat ook dat straks niet helemaal naar tevredenheid zal zijn, zodat eerdaags de behoefte wel weer zal gaan ontstaan een nieuwere versie te formuleren ☺

Dierbare God,
U, die als Liefde verblijft in mijn hart,
U maakt zich ook door mij als Liefde kenbaar aan deze wereld.
Moge de diepste inzichten mij openbaren, dat alles in Liefde bestaat.
Moge mijn kleine 'ik' daartoe een stapje opzij doen, opdat Uw liefdesstroom
onbelemmerd en onophoudelijk door mij heen kan vloeien
omwille van het welzijn van geheel Uw schepping.

